

“BİZİM AHISKA”

Dr. Orhan ULFANOV

Azerbaycan millî hareketinin önde gelen isimlerinden biri olan Mirza Bala Mehmetzade, *Milî Azerbaycan Harekâtı* eserinde Mehmet Emin Resulzade'nin şu ifadelerine yer vermiştir: “Konusuğu lisanda ilk gazeteye malik cemiyet, bir milliyet iken, millet olmaya başlamış demektir. Hayatında matbuat an'anesine malik bulunan bir halk ise artık teessüs etmiş bir millettir.” Resulzade'nin bu sözleri, millet hayatında matbuatın ne kadar önemli olduğunun açıkça ifadesidir.

Bizim Ahıska dergisini ilk elime alışımından bugüne tam sekiz yıl geçti. Sekiz senedir aralıksız bir şekil de okumaya devam ettiğim Ahıska Türklerinin tarihi hafızası olan dergimiz, on dört senedir soluksuz yayımlanmaktadır. Bu dergiyi kuran ve bunca yıl yayımlayan Yunus Zeyrek Hocamızın son iki yıldan beri çok ciddi sağlık mücadelesi verdiğini, buna rağmen dergiye ara vermediğini biliyoruz. Fakat gelen haberlere bakılırsa buna bir de maddî sıkıntıların had safhaya çıkması yüzünden dergi yayına ara verecekmiz. Bu bizim için çok üzücü bir durum. Bu sayısıyla on beş yaşına ayak basan dergimizin önündeki ciddi engellerin farkındayız. Arzumuz, dileğimiz, bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da bu engelleri aşarak yoluna devam etmesinden yanadır.

Bir milleti, halkı ayakta tutan en büyük amiller onun dili ve edebiyatı olmakla beraber bir halkın, milletin dili ise şüphesiz ki, onun matbuatıdır. İşte **Bizim Ahıska** tarih hafızamız olmakla beraber bizim dilimizdir.

Peki, **Bizim Ahıska** yola devam etme mücadelesi verirken ve belki son sayısını yayınlarken Ahıska Türklerinin durumu ne yerde? **15 Kasım 1944**'de vatanlarından sürülen bu halk, dünyanın dört bir yanına dağılmış; cismiyle birlikte fikri birliği ve psikolojisi de tamamen paramparça haldedir. Vatana dönüş mücadelesi ehliyetsiz insanların bilinçsizce baltalanması sonucu durma noktasına gelmiştir. Hatta son üç sene zarfında çatı kuruluş dedikleri birliğin bu konuda gerekli mercilerle tek bir görüşmesi dahi olmamıştır. Zaten kurulduktan bu tarafa geçen sekiz

sene boyunca geri dönüş yasasıyla vatana sadece on aile yerleştirilmişmiş!

Bunların yanı sıra Türkiye hariç özellikle başta Rusya olmak üzere Özbekistan, Kazakistan ve Kırgızistan'da halkımız eriyip gitmenin eşiğine gelmiştir. Özellikle Rusya dememin sebebi ise zannımca herkes tarafından bilinmektedir. Şu an Rusya'da yaşayan Ahıska Türklerinin son durumu hakkında herhangi bir bilgi bulunmamaktadır. Onların geleceği ile ilgili somut bir çalışma da yoktur. Peki, bu insanların geleceği ne olacak? Burada yaşayan halkımızın asimle edilmesine göz mü yumulacak?

Türkiye'de yaşayan halkımızın vatandaşlık, oturma ve çalışma izniyle ilgili problemler yanında doktorlarımızın da diploma denkliği gibi sürüyle problemler orta yerde duruyor. Herkes biliyor ki Batı Trakya Türklerinin yaptığı bir çalışma sonucu onlara istisnâ vatandaşlık verilmeye başlandı. Onların yaptıkları çalışmalardan yararlanarak Türkiye'deki Ahıska Türklerine de istisnâ vatandaşlığa müracaat etme şansı doğdu. Peki, bundan sonra ne yapacağız? Bir sekiz yıl daha ne zaman başkaları bir

çalışma yapacak da biz de başkalarının yaptığı çalışmalardan faydalanacağız diye mi bekleyeceğiz?

Bugün Türkiye'de yaşayan ama diploma denkliği olmayan Ahıskalı doktorların durumu içler acısındır. Neden Ahıskalı sağlıkçılar bir araya gelip bir STK kurarak kendi işlerini hal yoluna gitmiyorlar? Gerekli merciler nezdinde girişimde bulu-

narak mevcut problemleri bire bir görüşmüyorlar? Bunun yanı sıra yine Ahıskalı hukukçular bir araya gelerek bir STK kurarak halkımızın hukukî problemlerini çözüm yolları ile birlikte gerekli mercilere sunsa, halkımızın çiğnenmiş haklarının uluslararası arenada iadesi konusunda büyük çalışmalar yapsalar olmaz mı?

Çok şükür Ahıskalı gençler kendi birliklerini kurmuş ve gerekli çalışmaları yapmaktalar. Gençlerimizin bir birliği mevcuttur. Sağlıkçılarımız, hukukçularımız ve iş adamlarımızın bir araya gelerek kendi birliklerini oluşturmaları gerekir diye düşünmekteyiz. İyi organize olacak bu birliklerin, sorunların çözümü hususunda daha etkili olacağı kanaatindeyiz. Bugünkü sorunlarımızın çözümü her alanda profesyonel insanların bir araya gelerek yapacakları çalışmalardan geçmektedir.

Yukarıda ifade ettiğim sorunların ve daha nice sorunlarımızın çözümünü iş bilmezlerden bekleme-meliyiz. Her alanın kendi uzmanlarından meydana gelecek birlikler, sorunlarımızın çözümü için gerekli çalışmaları yapması gerekli ve hatta elzemdir.

Yine bugün görüyoruz ki, farklı görüşler ortaya koyan, ciddi eleştiriler getiren insanlar belirli bir zümre tarafından neredeyse düşman addedilmekte. Bu çok yanlış bir tutumdur. Bu metotla insanları susturabilirsiniz ama susmakla bir şey değişmez ki... Biz istiyoruz ki yaşanan çekilmez ıztıraplar son bulsun, sıkıntılar ortadan kalksın. Bu sıkıntılar birimizin değil halkımızın ortak sıkıntılarıdır. Öyleyse bunların çözümünde de ortak akıl gerekmez mi? Sen konuşma ben konuşayım diyorsan, bu sıkıntıların giderilmesi için çaba harcadığını görmeliyiz! Bu sebeplerdir ki herkes görüşünü, tespit ve teklifini ortaya koymalı; eleştirilerini dile getirmeli ve ortak bir yol konusunda anlaşılmalıdır.

Bir de bunun yanı sıra ortada bir methiye düzenler peyda oldu. Eğer sorunlarımız, alkış ve methiye düzmekle çözüme kavuşacaksa hep bir ağızdan methiye düzelim! İcraatı görülmeyen ama nedense övülen insanlar için 'Padişahım çok yaşa!' diyelim! Ellerimizi patlatıncaya kadar alkışlayalım! Çok değerli halkımız, her ses çıkarana, eleştiri getireni ayrılıkçı, düşman diye nitelemekten vazgeçip sorunlarımızı ciddi surette ele alarak gerekirse en sert tartışmaları yaparak ortak bir yolu bulmamız gerekir.

*

Sevgili hemşerilerim, bizim toparlanmamızın tek yolu acı reçeteyi önümüze koyup çözüm aramaktan başka bir çare yoktur. Eğer bunu yapmazsak geleceğimiz tam anlamıyla bir hüsrana olacaktır. Dikkat edilirse birlik olalım denildikçe daha çok parçalandık. Sanki birileri bizleri zaten paramparça

olmuş birliğimizi daha fazla şekilde bilinçli olarak parçalıyor. Yoksa bu kadar ortak derterli olan bir halkın bu şekilde paramparça olması imkânsızdır. Bizler onlara inat bir araya gelmeli ve sorunlarımıza çözüm aramalıyız.

Her geçen gün uçurumun kenarına daha çok yaklaşmamıza bakmayarak ortada çözüm göremiyoruz. Bir zamanlar çözüm getirmeye çalışılanları ise anlayamadılar. İşte o nedenledir ki, bugün ahvalimiz günden güne hafifleyecek yerde ağırlaştı. Halkımızın muhaceret hayatında yaşadığı zorlukları, bugüne kadar ılımlı bir şekilde eleştirerek gidilen yolun doğru olmadığını defalarca dile getirdik. Fakat görüşlerimiz dikkate alınmadı, kulak ardı edildi. Bunun sonucu olarak geldiğimiz menzile ortada açıkça görülmektedir. Yıllardan beri yaşanan zorluklar her alanda hâlâ devam etmektedir. Hâlbuki bu problemlerin çözümüne dair bir kanun ve kaide şimdiye kadar oluşmalı ve işler de ona göre yürümeliydi. Bugünden geriye baktığımızda böyle bir şeyin olmadığını, bazı sıkıntıların günü birlik çarelerle savuşturulduğunu görüyoruz. Ama yeni gelenler bu sıkıntıları yaşamaya devam ediyor. Şimdi elimizi vicdanımıza koyarak soralım: 1990'lardan bugüne kadar kat etmemiz gereken yol bu mu olmalıydı?

*

Söz, matbuatın önemi ve **Bizim Ahıska** dergisiyle girdik, nereden çıktık! Bu noktada söylenmesi gereken şudur: Millet hayatının her alanında olmalıyız. Sağlık, eğitim, çalışma hayatı, matbuat/basın, sivil toplum hareketi vs. her biri ayrı ayrı önemlidir. Tarih boşluğu kabul etmez. Siz yapmazsanız sizin yerinize başkaları yapar, o boşluğu doldurur; ama ne doldurur...

Şimdi Ahıska Türklerinin matbuat hayatında ikincisi görülmemiş bir yayın organı var: **Bizim Ahıska**. Bu dergi, ne pahasına olursa olsun yayın hayatına devam etmelidir. Okuyarak, okutarak, maddî destek vererek ve dünyanın dört bir yanında yaşayan hemşehrilerin buldukları yerlere dair yazılar göndererek... Bugüne kadar maalesef bunların hiçbirini lâıykıyla olmamıştır. Yeni bir hamlenin başlamasını diliyoruz...